

SENTÈNCIA 99-12 DE 17 DE MARÇ DE 1999

DUANA. INFRACCIONS ADMINISTRATIVES. Falsa declaració en la importació. Determinació de la persona responsable de la infracció: responsabilitat solidària.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

ANTECEDENTS DE FET

1r.- La sentència de 29 de juny de 1998 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda interposada per la representació de "G.P. S.A." contra el M.I. Govern i va confirmar les resolucions de 30 d'abril i 13 d'agost de 1997, mitjançant les quals es va imposar a l'agent una sanció d'1.116.608 pessetes de multa, com a responsable d'una infracció de falsa declaració en la importació, d'acord amb l'article 9 de la Llei contra el frau en matèria duanera.

2n.- La part agent va formular recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència el 21 de juliol de 1998, el qual fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 18 de setembre següent. El recurs es fonamenta en les següents al·legacions: **a)** incongruència de la resolució apel·lada, ja que no s'ha donat resposta a la sol·licitud de que es declari la invalidesa de les resolucions administratives pel fet de que contenen un error en la seva fonamentació jurídica, en parlar de que s'ha produït una defraudació de l'impost, quan en realitat es tracta principalment de la taxa sobre el consum; **b)** l'agent no és responsable de la infracció, ja que l'error en la declaració ha de ser imputat a l'agent de duanes que ostenta la condició de declarant; i **c)** la infracció no ha estat correctament tipificada, ja que, en tot cas, es tractaria d'una infracció greu de primera categoria, prevista en l'article 3 de la Llei contra el frau en matèria duanera.

3r.- La representació del M.I. Govern va contestar el recurs mitjançant escrit presentat el 12 d'octubre de 1998, en que sol·licita que aquell sigui íntegrament desestimat i que es confirmi la sentència apel·lada, que resulta plenament ajustada a Dret.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van donar per reproduïdes les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- *Quant a la incongruència de la sentència apel·lada.*

És cert que la sentència objecte d'aquest recurs d'apel·lació no examina la pretensió de la part agent de que es declari la invalidesa de les resolucions administratives impugnades en base a l'existència d'un error en la seva fonamentació jurídica, ja que consideren que s'ha produït una defraudació de *l'impost*, quan en realitat -segons la recurrent- s'hauria de parlar de la defraudació dels *drets eludits*, que comprenen no només l'impost de mercaderies indirecte, sinó també la taxa sobre el consum.

Aquesta circumstància, però, no pot donar lloc a l'estimació del recurs, ja que els drets de duana tenen la naturalesa jurídica d'un impost, d'acord amb el que disposa l'article 11.1 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 10 de desembre de 1996, de manera que no es pot considerar inadequada la terminologia que utilitzen les resolucions impugnades. A més, en cap cas aquest fet podria determinar la invalidesa dels actes recorreguts, ja que és irrellevant a l'hora de tipificar adequadament la infracció i, en conseqüència, no causa perjudici al recurrent ni li produeix indefensió.

Tercer.- *Quant a la determinació de la persona responsable de la infracció.*

La Llei contra el frau en matèria duanera, d'11 d'abril de 1996, no conté una regulació pormenoritzada del responsable de la infracció, sinó que es limita a establir que seran sancionats al mateix títol que l'autor principal del frau els còmplices, encobridors i els que amb tot coneixement comprin la mercaderia fraudulenta (article 11), i que són responsables del pagament de la sanció, solidàriament, l'infractor, els còmplices i els encobridors (article 13).

Resulta necessari, en conseqüència, recórrer a la regulació continguda en la Llei de bases de l'ordenament tributari, que considera com a infractors (article 63)

les persones físiques o jurídiques que realitzen les accions o les omissions tipificades com a infraccions tributàries i singularment -entre d'altres- els obligats tributaris especificats a l'article 15 de la pròpia llei, és a dir, les persones que les lleis particulars de cada tribut estableixen com a responsables del compliment de les prestacions tributàries.

La determinació de les persones que, en aquest cas, eren responsables del deute duaner s'ha de fer segons l'article 190.3 del Codi de duana de 20 de juny de 1996, el qual determina que: **a)** el deutor és el declarant; **b)** que en el cas de representació indirecta també ho és la persona pel compte de la qual es fa la declaració; i **c)** que poden ser igualment considerades deutores les persones que han aportat dades, necessàries per a l'establiment de la declaració, que condueixin al fet de que els drets legalment deguts no seran recaptats totalment o parcialment, si tenen o havien de tenir raonablement coneixement de que aquestes dades eren falses.

En el cas de que existeixin diversos deutors per a un mateix deute, d'acord amb els criteris anteriors, la responsabilitat és solidària, segons ho disposa expressament l'article 201 del mateix Codi de duana, i no de caràcter successiu i eliminatori com defensa la representació de la part actora.

Atès que la societat agent va facilitar unes dades incorrectes que van servir de base a la declaració duanera, i això com a resultat d'un defecte del sistema informàtic que utilitzava, és clar que pot ser legalment considerada com a deutora, d'acord amb el paràgraf 2n. de l'article 190.3 del Codi de duana i, en conseqüència, com a responsable de la infracció que ha estat comesa, la qual li és imputable a títol de negligència, ja que hagués pogut preveure i evitar, amb una raonable diligència, la confecció d'una factura incorrecta que va motivar que es presentés una falsa declaració a la duana.

Aquesta responsabilitat de caràcter solidari no perjudica la que pugui correspondre a l'agent de duanes, en la seva qualitat de declarant, la determinació de la qual no és objecte d'aquest procés.

Quart.- Sobre la tipificació de la infracció.

Els fets que han donat lloc a la iniciació del procediment sancionador consisteixen en haver presentat una falsa declaració d'importació, consistent en la inadequació entre el valor real de la mercaderia importada i la declaració feta a la Duana andorrana, que produeix una defraudació de la taxa i/o de l'impost aplicables.

No hi ha dubte que aquests fets són constitutius d'una infracció de falsa declaració en la importació, prevista a l'article 9 de la Llei contra el frau en matèria duanera, tal i com afirmen les resolucions administratives impugnades i la sentència apel·lada.

Aquesta conclusió no resulta desvirtuada pel fet de que la societat actora no ha presentat ella mateixa la declaració, sinó que ho ha fet l'agent de duanes, ja que la seva responsabilitat deriva d'haver aportat les dades incorrectes que van donar lloc a la falsa declaració, d'acord amb l'article 190.3 del Codi de duana, en els termes que abans han estat reflexats.

En conseqüència, s'ha de desestimar íntegrament el present recurs d'apel·lació i confirmar en tots els seus termes la sentència apel·lada.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- **Desestimar** el recurs d'apel·lació que formula l'entitat "G.P. S.A." contra la sentència dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles el 29 de juny de 1998, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.